

LISA KLEYPAS

MÍSTO
V ŽIVOTĚ

LISA KLEYPAS

MÍSTO
V ŽIVOTĚ

2012

Copyright © 2008 by Lisa Kleypas
Translation © 2012 by Jana Vlčková
Cover design © 2012 by DOMINO

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky přenášena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu BLUE-EYED DEVIL,
vydaného nakladatelstvím St. Martin's Press, New York 2008,
přeložila Jana Vlčková

Odpovědná redaktorka: Karin Lednická
Jazyková redaktorka: Lenka Vymazalová

Korektura: Lea Petrovská

Technický redaktor: Martin Pěch

Sazba: ≡ Dušan Žárský

Obálka: Zdenka Gelnarová

Vydání druhé, v elektronické podobě první

Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v květnu 2012

ISBN 978-80-7303-748-2

*Věnováno Gregovi, mému manželovi,
gentlemanovi a správnému chlapovi.*

S láskou,

L. K.

PODĚKOVÁNÍ

Musím poděkovat spoustě lidí, kteří obohatili mou práci i život v roce, který pro mě byl výzvou a zároveň mi přinesl plno zábavy.

Mel Berger je silný a moudrý muž, a navíc mimořádný literární agent.

(Evanu Goldfriedovi děkuji za trpělivost, pracovitost a velký smysl pro humor.)

Jennifer Enderlinová je báječný člověk a redaktorka, o které sní každý autor.

Sally Richardsonová, Matthew Shear, Sara Goodmanová, John Karle, George Witte, Matt Baldacci, John Murphy, Dori Weintraubová a další přátelé z St. Martin's Press mi pomáhali proměnit sny ve skutečnost.

Ireta a Harrell Ellisovi, moje tchyně a tchán, mě podporují svou nezištnou láskou a zkušenostmi. Vnášejí do našeho života spoustu štěstí a jsou báječní prarodiče.

Bratr Ki mi rozumí za všech okolností, a vždycky bude blízky mému srdci.

Christina a Scott jsou skvělí v každém ohledu.

Christino, Connie, Mary, Terri a Lizz... Pořád vás nosím ve svém srdci. (Týno, vím, že se tvoje jméno opakuje, ale ty za druhou zmínku stojíš.)

Sdružení autorek americké romantické literatury děkuji za příležitost promluvit na loňské konferenci – byla to zkušenost, které si budu vždy cenit. Takže obrovský dík patří Jill Limberové, Sherry Lewisové, Kelley St. Johnové, Stephanii Feaganové, Terri Brisbinové, Michelle Monkouové, Peggy Emardové, Dorien Kellyové, Lindě Howardové, Lindě Winstead Jonesové, Karen Foxové, Terri Reedové, Geralyn Dawsonové, Donně Grantové, Terese Carpenterové, Diane Pershingové, Nicole Burnhamové, Julii Hurwitzové a Trish Milburnové.

Dále děkuji personálu RWA. Je to skupina okouzlujících, tvrdě pracujících a talentovaných žen. Jmenují se Allison Kelleyová, Nicole Kennedyová, Judy Scottová, Erin Fryová, Stephani Fryová, Dionne Cockrellová, Kathleen Adeyová, Paula Levronová a Aronika Horneová.

Geralyn a Susan jsou úžasné ženské a moje milované kamarádky.

Sheila Cloverová, Michael Miller a Circle of Seven Production se vytáhli a připravili fantastické upoutávky mých knih.

Michelle Buonfigliová je krásná žena plná pochopení, která si dovede se vším poradit.

Cindy Blewettová je nefalšovaná Texasanka. Vděčím jí za nádherné webovky. Je prostě skvělá.

Rick Kittinger, náš technický poradce, pro nás našel nový domov. S manželkou Amy jsou našimi výbornými přáteli. Spolu s Gregem vám předem děkuji za všechny vzpomínky, jež na nás zatím čekají v daleké budoucnosti.

Sybil Cooková, Jane Litteová a Kristie Jennerová pro mě chystají fantastické obědy, na které se vždycky těším.

Úplně největší vděčnost cítím ke svému synovi a dceři, protože v průběhu mé práce byli trpěliví, objímali mě a líbali, a stáli při mně. Nezáleží na tom, kam půjdete a co budete dělat, vždycky na vás budu hrdá.

S láskou máma.

1. kapitola

Poprvé jsem ho spatřila na svatbě svého bratra v zadní části stanu, kde probíhala hostina. Ledabytle tam postával s výrazem člověka, který by radši trávil čas v biliárovém klubu. Ačkoliv se jeho oblečení nedalo nic vytknout, bylo očividné, že si na živobytí nevydělává za psacím stolem. Robustní postava člověka zvyklého na fyzickou práci se neschová ani v obleku od Armaniho. V dlouhých prstech svíral stopku křišťálové číše na šampaňské. Hravě by ji zlomil.

Okamžitě jsem poznala, že tenhle chlap umí lovit, hrát fotbal i poker, a co se pití týče, zná svou míru. Můj typ tedy není. Já požaduji víc.

Ale i tak stál za povšimnutí. Slušelo mu to. Tedy za předpokladu, že velkoryse přehlédnete křivý nos, patrně v minulosti zlomený. Husté tmavé vlasy připomínající sobolí kožich měl pěkně sestříhané nakrátko. Avšak byly to jeho oči, co přitáhlo moji pozornost. Uhrančivě modrá barva zářila do dálky. Na takový pohled rozhodně nelze nikdy zapomenout. Maličko jsem sebou trhla, když pootočil hlavu a zadíval se přímo na mě.

Okamžitě jsem mu ukázala záda. Bylo mi trapně při pomyšlení, že mě přistihl, jak na něho zírám. Nicméně dál jsem si intenzivně uvědomovala jeho přítomnost. Jeho oči jako by se do mě propalovaly. Rychlými doušky jsem vypila šampaňské a dovolila bublinkám, aby ukonejšily moje nervy. Teprve potom jsem riskla další pohled.

Modré oči se vyzývavě třpytily. Koutek úst se zkřivil v náznak úsměvu. *Tedy s tímhle chlapíkem bych se rozhodně nechtěla ocitnout sama v pokoji*, napadlo mě. Sjel mě líným pohledem od hlavy až k patě a pak mě obdařil uctivou úklonou hlavy, již texaští muži dovedli k naprosté dokonalosti.

Záměrně jsem se odvrátila a věnovala plnou pozornost svému příteli Nickovi, který sledoval, jak novomanželé tančí. Stoupla jsem si na špičky a špitla mu do ucha: „Teď jsme na řadě my.“

Objal mě kolem ramen. „Uvidíme, co na to řekne tvůj otec.“

Nick se chystal tátou požádat o moji ruku, což je tradice, kterou já osobně považuji za staromódní a zbytečnou. Ale můj přítel byl neústupný.

„Co když nám svolení nedá?“ zeptala jsem se. Vzhledem k rodinné historii to je docela možné. Z toho důvodu se do většiny akcí pouštím bez rodičovského souhlasu.

„Vezmeme se tak jako tak.“ Nick se maličko poodtáhl a zakřenil se na mě. „Stejně bych ho rád přesvědčil, že nejsem zase tak špatná partie.“

„Ty jsi to nejlepší, co mě v životě potkalo.“ Důvěrně se k němu přitulím. Připadá mi jako zázrak, že mě někdo dovede milovat takovou, jaká doopravdy jsem. Žádný jiný muž mě nezajímá a zajímat nebude. Bez ohledu na to, jak moc mu to sluší.

S úsměvem se otočím. Čistě ze zvědavosti, zda tam modrooký krasavec dosud je. Zmizel. Náramně se mi ulevilo, ačkoliv sama nedokážu říct proč.

Můj bratr Gage trval na malé sešlosti. Do nevelké houstonské kaple, kterou někdy kolem roku sedmnáct set vystavěli španělští osadníci, se vešla jen hrstka lidí. Obřad byl krátký a dojemný, prochnutý něhou, kterou cítíte až v kostech.

Zato hostina připomínala cirkus.

Konala se v rodinném sídle v River Oaks, což je honosná čtvrť, jejíž obyvatelé se více svěřují svým účetním než zpovědníkům. Jelikož Gage je z nás první, kdo do toho praštil, táta využil této příležitosti, aby ohromil svět. Anebo přinejmenším Texas, což je z otcova pohledu jeho nejdůležitější část. Jako většina starousedlíků žije v přesvědčení, že kdyby se naše domovina nestala v roce 1845 součástí Spojených států, stáli bychom dnes v čele Severní Ameriky.

A tak kvůli rodinné reputaci a s ohledem na skutečnost, že se k nám budou upírat oči celého Texasu, táta najal renomovanou organizátorku svateb a dal jí instrukci sestávající ze čtyř slov: „Šeková knížka je otevřená.“

Můj otec, Churchill Travis, je známý „marketingový čaroděj“. Založil mezinárodní energetický fond, jenž v průběhu prvního desetiletí své existence téměř zdvojnásobil svoji hodnotu. Jako malá jsem tátu moc nevíдалa. Věčně měl nějaká důležitá jednání v Singapuru, na Novém Zélandu nebo v Japonsku. Když jsem s ním chtěla posnídat, musela jsem si zapnout CNN a při jídle poslouchat, jak analyzuje trhy.

Otec je velmi silná osobnost a má zvučný hlas, takže mi tehdy připadal obrovský. Teprve v průběhu dospívání jsem si uvědomila, že je vzrůstem malý. Liliputí kohoutek, který ovládá celý dvůr. Pohrdal změkčilostí a nejvíc ze všeho se bál, abychom my čtyři – Gage, Jack, Joe a já –, jeho děti, nebyly rozmazlené. Takže pokud byl náhodou doma, dával si záležet, aby nám dával realitu jako hořkou medicínu. Ale ne po lžičkách.

Dokud žila Ava, moje matka, každoročně se účastnila pořádání Texaského knižního veletrhu a kouřit chodila s místní celebritou, Kinkym Friedmanem. Byla krásná, měla fantastické nohy a pořádala ty nejlepší večírky v okolí. Chlapi tátovi předhazovali, jaký má v mémě poklad, což ho neskonale těšilo. S oblibou opakoval, že si ji nezaslouží. Ale pak se vždycky rozesmál, protože ve skutečnosti se domníval, že si zaslouží daleko víc.

Na hostinu bylo pozváno sedm set lidí, ale sešlo se jich přinejmenším tisíc. Hosté se hemžili v sídle i v obrovském bílém stanu, opředeném stovkami drobných bílých světýlek a ozdobeném bílými a růžovými orchidejemi, které ve vlhkém jarním vzduchu sladce voněly.

Pohoštění se podávalo formou bufetu a pomyslná lahůdková Mekka se nacházela v našem klimatizovaném domě, kde se středem jedné z místností táhl skoro deset metrů dlouhý stůl obložený ledem. Tam jste si mohli vybrat z mnoha druhů plodů moře. Bylo zde dvanáct soch z ledu. Jedna obklopovala fontánu se šampaňským, druhá s vodkou. Ta byla navíc posetá kapsičkami s kaviárem. Číšníci v bílých rukavičkách plnili vychlazené pohárky ledovou vodkou a kaviárem zdobili tradiční ruské lívanečky se zakysanou smetanou a nakládanými křepelčími vajíčky.

Mezi horkými jídly hrála prim polévka z ústřic, speciality ze svíčkové pečeně, grilovaný tuňák a zhruba třicet teplých předkrmů. Navštívila jsem v Houstonu mnoho všemožných večírků a oslav, ale tolik lahůdek na jednom místě jsem v životě neviděla.

Nechyběli reportéři z *Houston Chronicle* a *Texas Monthly*, aby o hostině poreferovali veřejnosti. Mezi hosty jste mohli spatřit guvernéra i starostu města, slavného televizního kuchaře, hvězdy z Hollywoodu i lidi z naftařské branže. Všichni čekali na Gagee a Liberty, kteří se zdrželi v kapli kvůli fotografování.

Nick byl ze všeho mírně omámený. Pochází ze střední třídy a byl to pro něho trochu šok. Já a moje rodičí se sociální cítění jsme se za tu hojnost styděly. Po nástupu na vyšší střední školu pro ženy ve Wellesleyi jsem se změnila. Tamější heslo zní: *Non ministrari sed ministrare*. Nebýt obsluhován, nýbrž sloužit. Napadlo mě, že se k člověku, jako jsem já, docela hodí. Potřebovala jsem se naučit ostatním sloužit.

Moje rodina se mi dobromyslně posmívala, že mě to přejde. Zejména táta se domníval, že jsem ztělesněné kliše – holčička z bohaté rodiny hrající si na liberálku. Obrátila jsem pozornost zpátky ke stolům prohýbajícím se pod tíhou jídla. Zařídila jsem, aby zbytky byly předány houstonským azylovým domům, což rodina považovala za skvělý nápad. Přesto jsem se cítila provinile. Falešná liberálka stojí ve frontě na kaviár.

„Věděls,“ zeptala jsem se Nicka, zatímco jsme mířili k fontáně s vodkou, „že musíš prosít tunu zeminy, abys našel jednokarátový diamant? Takže abys získal veškeré brilianty přítomné v téhle místnosti, musel bys překopat celou Austrálii.“

Nick se zatvářil zmateně. „Když jsem se naposledy díval, tak tam ještě byla.“ Přejel prstem po mém holém rameni. „Klídek, Haven. Nemusíš mi nic dokazovat. Víím, kdo jsi.“

Ačkoliv oba pocházíme z Texasu, seznámili jsme se v Massachusetts. Já chodila do Wellesleye a Nick do Tufts. Setkali jsme se na celosvětové party, která se konala ve zvláštně nesourodém domě v Cambridgi. Každá místnost byla zařízena ve stylu jiné země a představovala národní nápoj. V ruské se pila vodka, ve skotské whisky a tak dál.

Někde mezi Jižní Amerikou a Japonskem jsem vrazila do tmavovlasého kluka s jasnými oříškově hnědými očima a sebevědomým úsměvem. Upoutalo mě jeho pružné tělo pravidelného běžce a intelektuální výraz.

K mému potěšení promluvil s texaským přízvukem. „Asi by sis měla dát přestávku a dál necestovat, dokud se neudržíš na nohou.“

„Ty jsi z Houstonu,“ prohlásila jsem.

Zazubil se od ucha k uchu. „Ne, madam.“

„San Antonio?“

„Ne.“

„Austin? Amarillo? El Paso?“

„Ne ne, díkybohu ne.“

„Pak už zbývá jenom Dallas,“ pronesla jsem chmurně. „Což je hodně zlé, protože v tom případě jsi prakticky Yankee.“

Nick mě odvedl ven, kde jsme se usadili na schodech a v příšerné zimě si povídali dvě hodiny.

Rychle jsme se do sebe zamilovali. Udělala bych pro Nicka cokoliv. Klidně bych za ním šla do pekla. Chystala jsem se za něho provdat. Stanu se chotí Nicholase Tannera. Budu Haven Travisová Tannerová. Nikdo mě nezastaví.

Když jsem konečně přišla na řadu, abych si zatančila se svým otcem, Al Jarreau zrovna vesele zpíval „Zaměř se na všechno pozitivní“. Nick se spolu s mými bratry odebral k baru. Domluvili jsme se, že se později sejdeme v domě.

Nick byl první muž, kterého jsem kdy přivedla domů. První, do něhož jsem se doopravdy zamilovala. A také jediný, se kterým jsem kdy spala. Nikdy jsem moc nerandila. Máma zemřela na rakovinu, když mi bylo patnáct, a několik let poté mě trápily deprese a pocit viny. Na milostný život jsem ani nepomyslela. Potom jsem odešla na ženskou kolej, což sice prospělo mému vzdělání, ale ne milostnému životu.

Avšak za nedostatkem styků s opačným pohlavím nestálo jen čistě ženské prostředí, v němž jsem se pohybovala. Moje spolužačky vymetaly večírky mimo kampus anebo navštěvovaly kurzy na okolních univerzitách. Problém tkvěl ve mně. Chybí mi totiž jakási elementární schopnost přitahovat lidi. Neumím lásku snadno roz-

dávat ani přijímat. Hodně pro mě totiž znamená. Zdálo se mi, že od sebe odháním právě ty, po kterých nejvíc toužím. Konečně jsem si uvědomila, že pokoušet se někoho přesvědčit, aby vás měl rád, je stejné jako lákat ptáčka, aby usedl na váš prst. Když budete příliš tlačit na pilu, nepovede se to.

Takže jsem se vzdala všeho snažení. A jak už to bývá, potom jsem potkala Nicka a zamilovali jsme se do sebe. On byl tím, koho jsem chtěla, a to by mělo rodině stačit. Jenže oni ho nepřijali. Místo toho jsem odpovídala na otázky, které mi ani nechtěli položit, a já říkala věci jako: „Jsem opravdu velice šťastná“, nebo: „Nickovým hlavním oborem je ekonomika“, popřípadě: „Seznámili jsme se na vysokoškolském večírku“. Nedostatek zájmu o mého přítele, o minulost či budoucnost našeho vztahu mě nesnesitelně štvál. Ono hrozivé mlčení bylo samo o sobě odsouzením.

„Já vím, zlato,“ chlácholil mě můj nejlepší kamarád Todd, když jsem si mu stěžovala po telefonu. Známe se od dvanácti, kdy se jeho rodiče přistěhovali do River Oaks. Toddův otec, Tim Phelan, je výtvarník, jenž vystavuje svá díla v těch nejprestižnějších galeriích.

Phelanovi obyvatelé River Oaks od prvopočátku mátlí. Byli prvními vegetariány, s nimiž jsem se v životě setkala. Nosili oděvy z mačkaného konopného vlákna a kristusky. V naší čtvrti převládají dva dekorační styly – anglický venkov a texasko-středomořský. Phelanovi vymalovali každou místnost svého domu jinou barvou a stěny poseli exotickými pruhy a spirálami.

Avšak nejvíc mě fascinovali tím, že se hlásili k buddhismu, což je slovo, které jsem slyšela ještě méně než „vegetarián“. Když jsem se Todda zeptala, co buddhisté dělají, odpověděl, že většinou dumají nad povahou reality. Todd a jeho rodiče mě dokonce pozvali do buddhistického chrámu, ale rodiče mi to k mému velkému zklamání zatrhli. Máma prohlásila, že jsem baptistka a baptisté o realitě nepřemýšlejí.

Byli jsme si s Toddem natolik blízcí, až se řada lidí domnívala, že spolu chodíme. Nikdy jsme se do sebe nezakoukali, ale nedalo se říct, že bychom spadali do kategorie obyčejných kamarádů. Nejsem si jistá, zda by některý z nás dokázal spolehlivě vysvětlit, co jeden pro druhého doopravdy znamená.

Todd je pravděpodobně nejkrásnější lidská bytost, kterou znám. Má štíhlou atletickou postavu, jemný obličej a světlé vlasy. Jeho oči se podobají modrozelenému oceánu, jenž je k vidění v katalogích cestovních kanceláří nabízejících dovolenou v Karibiku. Skrývá se v něm cosi kočičího, co ho odlišuje od sebevědomých chlapáckých Texasanů, které důvěrně znám. Jednou jsem se Todda zeptala, jestli je gay. Odpověděl, že nezáleží na tom, zda je někdo kluk, nebo holka. Důležitější mu připadá, jaký je uvnitř.

„Takže jsi bisexuál?“ vyhrkla jsem a on se rozesmál tomu, že ho chci mít stůj co stůj zaškatulkovaného.

„Já bych řekl, že jsem otevřený všem možnostem,“ prohlásil a vlepil mi ledabylou bratrskou pusou.

Nikdo mě neznal a nerozuměl mi tak dobře jako Todd. Byl mým důvěrníkem a stál při mně i ve chvílích, kdy se mnou nesouhlasil.

„Zachovali se přesně tak, jak jsi předpověděla,“ prohlásil, když jsem si stěžovala, že moje rodina Nicka ignoruje. „Takže se není čemu divit.“

„Možná se není čemu divit, ale to neznámá, že mě to neštve.“

„Hlavně si pamatuj, že tenhle víkend nepatří tobě a Nickovi, ale nevěstě a ženichovi.“

„Na svatbě nikdy nejde o novomanžele,“ poučila jsem ho. „Je to veřejné diskusní fórum dysfunkčních rodin.“

„Ale všichni musí *předstírat*, že jim jde o nevěstu a ženicha. Takže se přizpůsob, oslavuj, a nemluv s tátou o Nickovi, dokud candrbál neskončí.“

„Todde,“ oslovila jsem ho tklivě, „ty ses s Nickem setkal. Zamlouvá se ti, že?“

„Na tuhle otázku nemůžu odpovědět.“

„Proč ne?“

„Protože pokud to nevidíš, nemá smysl ti cokoliv vysvětlovat.“

„Co mám vidět? Co tím myslíš?“

Ale Todd neodpověděl a já zavěšila, zmatená a otrávená.

Bohužel jsem Toddovu radu zazdila přesně v okamžiku, kdy jsem s otcem vykročila v rytmu foxtrotu.

Táta byl rudý v obličejí, což zavinilo šampaňské a pocit triumfu. Nijak se netajil tím, že o tenhle sňatek moc stál. Zpráva, že je

moje budoucí švagrová těhotná, byla příjemnou třešinkou na dortu. Všechno probíhalo tak, jak si představoval. V hlavě mu určitě tančila představa vnoučat, generací poddajné DNA, kterou má všechnu k dispozici.

Můj otec je malý a podsaditý, má pichlavé černé oči a vlasy tak husté, že se pod nimi těžko hledá pokožka. Tyhle vlastnosti plus germánská brada z něho dělají přitažlivého muže, pokud ne rovnou pohledného. Po předcích z matčiny strany mu v žilách koluje krev Komančů. A dále německých a skotských předků, na které v rodné zemi nečekala žádná budoucnost. Proto přišli do horkého Texasu, kde pátrali po laciné půdě, na níž by hospodařili. Domnívali se, že když nebudou líní přiložit ruku k dílu, dobře se jim povede. Avšak čekala je dlouhá období sucha, indiánské nájezdy, škorpióni a květopasi bavlníkoví velikosti nehtu u palce.

Travisovi, kteří přežili, byli nejspíš ti nejmanutější lidé na zemi, kteří nespolehají na štěstí, nýbrž na své schopnosti. Jenom na vysvětlenou, kde se bere tátova umíněnost. A moje. Máma vždycky říkala, že jsme jeden jako druhý a zarputile si prosazujeme svou. Oba dychtivě přeskakujeme hranici, kterou vytyčili jiní.

„Ahoj, tati.“

„Nazdar, dcero.“ Táta má hluboký hlas, z nějž věčně číší nespokojenost člověka, který se nikdy nemusel snažit o přízeň druhých. „Dnes ti to sluší. Připomínáš mi tvou mámu.“

„Díky.“ Komplimenty táta rozdává velmi zřídka. Ocenila jsem to, přestože vím, že podoba s mámou se dá přinejlepším označit jako vzdálená.

Oblékla jsem si pouzdrové šaty ze světle zeleného saténu s ramínky sepnutými křišťálovými sponami. K nim jsem si obula půvabné stříbrné sandály na podpatku. Liberty trvala na tom, že mě učeše. Za čtvrt hodiny mi dlouhé tmavé vlasy upravila do zdánlivě jednoduchého uzlu, který bych nenapodobila, i kdybych se postavila na hlavu. Liberty je o málo starší než já, ale chová se ke mně mateřsky a něžně. Moje máma taková bývala jenom zřídka.

„Hotovo,“ zamumlala Liberty, když skončila. Chopila se kosmetického štětce a laškovně mi poprášila nos pudrem. „Dokonalé.“

Liberty není těžké si oblíbit.

Zatímco jsme s tátou tančili, přitočil se k nám jeden z fotografů. Přitulili jsme se blíž k sobě a zazubili se do objektivu. Poté jsme se zase odtáhli.

„Nick a já se zítra vracíme do Massachusetts,“ prohodila jsem. Poletíme pravidelnou linkou. Objednala jsem dvě letenky do první třídy a zaplatila kreditní kartou. Jelikož táta platí moje účty a osobně kontroluje, za co utrácím, ví, že jsem Nickovi koupila letenku. Zatím se k tomu nevyjádřil. Zatím.

„Ale dříve než odjedeme, Nick by si s tebou rád promluvil,“ pokračovala jsem.

„Už se na to těším.“

„Potěšilo by mě, kdybys k němu byl milý,“ přiznala jsem.

„Občas milý nejsem a vždycky k tomu mám důvod. Tímto osvědčeným způsobem hravě zjistím, z jakého je kdo materiálu.“

„Nicka testovat nemusíš. Stačí, když budeš respektovat moji volbu.“

„Chce si tě vzít,“ prohlásil táta.

„Ano.“

„Aby si zajistil lístek na prvotřídní život. Nic jiného od tebe neočekává, Haven.“

„Napadlo tě někdy,“ vyjela jsem, „že by mě někdo mohl mít rád kvůli tomu, jaká jsem, a ne pro tvoje peníze?“

„On k nim nepatří.“

„To posoudím já,“ odsekla jsem. „Ty ne.“

„Ty už ses rozhodla,“ prohlásil táta, a přestože se nejednalo o otázku, přikývla jsem a řekla, že má pravdu. „Potom mě nežádej o svolení,“ pokračoval. „Udělej, jak myslíš, a smiř se s následky. Gage se mě rozhodně neptal na názor ohledně Liberty.“

„Samozřejmě že ne. Vždyť jsi dělal všechno možné, abys je dal dohromady. Všichni vědí, že jsi do Liberty blázen.“ Zhrozila jsem se nad žárlivostí, jež se mi ozvala v hlase, proto jsem rychle vyhrkla: „Copak se nemůžeme chovat jako normální lidi? Přivedu si domů kluka a ty budeš předstírat, že se ti zamlouvá. Každý si budeme žít po svém a já ti zavolám při každém významném výročí.“ Přinutila jsem se usmát. „Nestůj mi v cestě, tati. Dovol mi být šťastná.“

„Šťastná s ním nebudeš. Je to ztracený případ.“

„Jak to můžeš vědět? Nikdy jsi v jeho společnosti nestrávil víc než hodinu.“

„Budižkničemu poznám na první pohled. Jsem na tomhle světě už dost dlouho.“

Nemyslím, že by některý z nás zvýšil hlas, přesto jsme přitáhli několik zvědavých pohledů. Uvědomila jsem si, že nemusíme křičet, aby si naši hádky někdo všiml. Nutila jsem se ke klidu a střídala nohy. Totálně jsem vypadla z rytmu, ale přinejmenším jsem předstírala, že tančím. „Tobě by nešel pod nos žádný chlap, který by se mi líbil,“ předhodila jsem mu. „Ledaže bys mi ho osobně vybral.“

Můj výrok byl natolik pravdivý, aby tátu popudil. „Vystrojím ti svatbu,“ zavrčel, „ale k oltáři ať tě odvede někdo jiný. Hlavně za mnou potom nechod, že potřebuješ peníze na rozvod. Jakmile si ho vezmeš, se mnou nepočítej. Neuvidíš ode mě ani niklák. Rozumíš? Jestli je ten tvůj natolik chlap, aby za mnou zítra přišel, povím mu totéž.“

„Díky, tati.“ Odtáhla jsem se od něho, sotva hudba zmlkla. „Beru na vědomí.“

Když jsem odcházela z parketu, minula jsem Carrington, jež k mému otci běžela s napřaženýma rukama. „Teď jsem na řadě já!“ volala, jako by tanec s Churchillem Travisem byla ta nejbáječnější věc na světě.

Ostatně, v devíti letech jsem si myslela totéž.

Prodírala jsem se davem. Všude kolem sebe jsem viděla ústa a zase ústa. Mluvila, smála se, jedla, popíjela, špulila se. Vydávala hluk, jenž mě otupoval.

Pohlédla jsem na starožitné nástěnné hodiny. Devět. Za půl hodiny se mám s Liberty sejít v jedné z ložnic v patře, abych jí pomohla převléknout se do šatů ke stolu. Už abych měla tenhle rituál za sebou. Všeobecného štěstí a jásotu na mě začínalo být trochu moc.

Po šampaňském jsem měla žízeň. Odebrala jsem se do kuchyně plné jídla a lidí od cateringu, a v jedné skříňce se mi podařilo najít čistou sklenici. Naplnila jsem ji vodou z kohoutku a vypila velkými doušky.

„S dovolením,“ pravil naléhavě číšník, který se kolem mě pokoušel protáhnout s talíří horkého jídla v rukou. Uskočila jsem dozadu, abych mu umožnila projít, a zamířila do oválné jídelny.

Ke své úlevě jsem poblíž dveří vedoucích do vinného sklípku spatřila důvěrně známou postavu. Sledovala jsem, jak Nick vklouzl dovnitř a nechal branku z krouceného železa pootevřenou. Napadlo mě, že na domluvené místo přišel dřív, protože už má plné zuby rozjásaných hostů. Zatoužila jsem po jeho objetí. Potřebovala jsem trochu klidu.

Prosmýkla jsem se kolem velkého stolu a vstoupila do vinného sklepa. Branka za mnou zaklapla s tichým cvaknutím. Sáhla jsem po vypínači a zhasla.

„Hej!“ ozvalo se z útrob sklepení.

„To jsem já,“ broukla jsem. Navzdory tmě jsem ho snadno našla. Tiše jsem se zasmála, když moje dlaně sklouzly po jeho ramenou. „Hmm. Ve smokingu ti to moc sluší.“

Chtěl něco říct, ale já si přitáhla jeho hlavu ke svým ústům. „Chyběl jsi mi,“ špitla jsem. „Ani sis se mnou nezatančil.“

Zadržel dech a pohotově mě přidržel za boky, neboť jsem zavrávala na vysokých podpatcích. Do nosu se mi vetřel nakyslý odér vína a ještě něco... Vůně mužské pleti, svěží jako muškátový oříšek nebo zázvor. Zkrátka koření provoněné sluncem. Naznačila jsem mu, ať se skloní, abych se mohla zmocnit jeho úst. Byla měkká a horká a chutnala po šampaňském.

Dlaní mě hladil po zádech, jako by chtěl zaplašit moje rozechvění. Zatetelila jsem se blahem, když dlaní spočinul na mé obnažené pleti. Z jeho rukou sálala síla i něha. Zlehka se o mě otřel svými rty. Byl to víc příslib než skutečný polibek. Maličko jsem zasténala a domáhala se dalšího. Nenechal se dvakrát pobízet a mně se zatočila hlava.

Pevně jsem se k němu přimkla, protože moje tělo hladovělo po jeho dotecích. Líně mě líbal a já cítila, jak se ve mně zdvihá vlna touhy. Neuvědomovala jsem si, že couvám, ale znenadání se mi do zadku zařízla ostrá hrana degustačního stolu.

Nick mě zvedl s překvapivou lehkostí a posadil na jeho studenou desku. Opět si dychtivě podmanil moje ústa. Nejradši bych se položila a nabídla se mu na ledovém mramoru. Ať si se mnou dělá,

co chce. Něco se ve mně uvolnilo. Zalykala jsem se vzrušením, byla jsem opilá. Částečně za to mohl Nick, který se dřív za všech okolností ovládal. Nyní nad sebou očividně ztrácel kontrolu. Přerývaně oddechoval a naléhavě svíral moje tělo.

Zasypal mou šíjí drobnými polibky. I já se zadýchávala. Zabořila jsem mu prsty do vlasů, tak hustých a měkkých...

Úplně jiných, než má můj přítel.

Šokem se mi sevřel žaludek. „Proboha.“ Na víc jsem se v té chvíli nezmohla. Opatrně jsem se dotkla mužovy tváře a nahmatala zcela nepovědomé ostré rysy a na bradě prorážející strniště. Zaštívalo mě v koutcích očí, ale nebyla jsem si jistá, zda hrozí, že se rozpláču studem, zlostí, strachy, zklamáním nebo kvůli všemu najednou. „Nicku?“

Pevně mě chytil za zápěstí a smyslně políbil do dlaně. Jeho polibek páčil. Potom jsem zaslechla hluboký zastřený hlas, o němž bych přísahala, že patří ďáblu.

„Kdo je Nick?“

2. kapitola

Neznámy muž mě nepustil, pouze mě pohladil po ztuhlých zádech.

„Bože, moc se omlouvám,“ procedila jsem skrze jektající zuby. „Sp-spl-spletla jsem si vás se svým přítelem.“

„Kéž bych jím byl,“ povzdechl si lítostivě. Jemně mi masíroval šíji a zaťaté svaly zvolna povolovaly. „Neměl bych rozsvítit?“

„Ne!“ zadržela jsem ho.

Vyhověl mi, avšak pobaveně se zeptal: „Mohla byste se mi alespoň představit?“

„V žádném případě. Hlavně žádná jména.“

„Dobrá, šéfko.“ Pomohl mi ze stolu.

Srdce mi divoce tlouklo. „Nikdy dřív jsem nic podobného neudělala. Myslím, že bych teď měla omdlít, rozkřičet se nebo něco podobného.“

„Byl bych radši, kdybyste se ovládla.“

„Opravdu si nepřeju, aby se o tom někdo dozvěděl. Kéž bych na tenhle trapas dokázala zapomenout! Kéž by...“

„Mluvíte strašně rychle, když jste nervózní,“ poznamenal.

„Takhle melu pořád. A nejsem nervózní. Jsem v šoku. Kéž by se to dalo smazat! Kéž bych si mohla na čelo napsat: Sorry – error!, jako když se vám chybně zobrazí dokument na počítači.“

„Něco jako: Hledaná stránka neexistuje?“

„Ano. Přesně tak.“

Tiše se zasmál. „Nic se nestalo,“ prohlásil a přivinul mě blíž. Blízkost jeho těla mě uklidňovala, takže jsem ho od sebe nedokázala odstrčit. Hlas mě konejšil. „Všechno je v pohodě. Nikomu jsme neublížili.“

„Nepovíte to nikomu?“

„Samozřejmě že ne. Kdyby to Nick zjistil, nakopal by mi zadek.“

Přikývla jsem, i když tahle představa mi připadala směšná. I přes nažehlený smoking bylo znát, že tenhle pán má tělo jako z ocele. Tomu hned tak někdo neublíží. Vtom jsem si vzpomněla na chlapíka v bílém stanu a vytřeštila jsem oči. „Ach!“

„Co je?“ Sklonil ke mně hlavu a já ucítila na skráni jeho dech.

„Viděla jsem vás. Stál jste vzadu ve stanu. Vy jste ten pán s neuvěřitelně modrýma očima, že?“

Ani se nepohnul. „A vy jste družička v zelených šatech.“ Ironicky se uchechl. „A sakra. Vy jste Travisová, že?“

„Odmítám cokoliv přiznat.“ Propadala jsem se hanbou a tetelila se vzrušením. Sama jsem se v sobě nevyznala. Jeho ústa byla tak blízko. Prahla jsem po dalších žhavých polibcích. A příšerně jsem se za to styděla. Jenže ta jeho sluníčková vůně... Takhle mi dosud žádný člověk nevoněl. „Dobrá,“ povzdechla jsem si. „Zapomeňme na má předchozí slova o jménech a tak. Kdo jste?“

„Pro vás, zlato, jsem... ztělesněný malér.“

Nastala dlouhá odmlka. Chtěla jsem se od něho urychleně odtáhnout, ale nedokázala jsem se pohnout. Paralyzovalo mě pomyšlení, že se právě odehrává něco mimořádného. Zvenčí k nám doléhal hlas stovek bavících se lidí, navzdory tomu jsem si připadala jako na nějakém hodně vzdáleném místě.

Muž zvedl ruku a pohladil mě po tváři. Chvatně jsem zakryla jeho prsty svou dlaní. Přiznávám, že jsem pátrala po snubním prstýnku.

„Ne,“ zamumlal, „nejsem ženatý.“

Špičkou ukazováčku obkroužil moje ucho. Vklouzla jsem do podivné příjemné pasivity. *Tohle přece nesmím*, kárala jsem se v duchu a navzdory tomu jsem mu dovolila, aby mě přivinul blíž. Opět se mi zatočila hlava. Vždycky jsem se domnívala, že dovedu odolávat pokušení, ale tehdy se mě poprvé zmocnil nefalšovaný chtíč a já netušila, jak se s ním vypořádat.

„Patříte k ženichovi,“ odvážila jsem se zeptat, „nebo k nevěště?“

Přitulil se k mé šíji a já cítila, jak se usmívá. „Ani jeden z nich ze mě není dvakrát nadšený.“

„Proboha. Vy jste se sem vetřel bez pozvání?“

„Zlato, bez pozvání se sem vetřela polovina lidí.“ Přejel prstem po tenkém ramínku šatů a mně poskočil žaludek.

„Pracujete v ropném průmyslu? Nebo máte ranč?“

„Živí mě ropa,“ odpověděl. „Proč se ptáte?“

„Vypadáte spíš jako rančer.“

Povýšeně se uchechtl. „Svůj díl manuální práce jsem již odvedl,“ přiznal. „Znamená to, že s dělníkem byste si nikdy nevyšla? Vsadím se, že ne. Bohatá holka jako vy... Držíte se lidí svého druhu. Je to tak?“

„Na dělníka máte pěkný smoking,“ poznamenala jsem. „Armani?“

„I kluci od lopaty se tu a tam vyfiknou.“ Opřel se rukama o okraj stolu. „K čemu slouží?“

Zaklonila jsem se, abych si od něho udržela co největší odstup. „K ochutnávání vín.“

„Aha.“

„Zde se lahve odzátkují a víno se přelije do karafy. Potřebné pomůcky jsou v šuplíku. Včetně bílých ubrousků na hrdla, aby vynikla barva dané odrůdy.“

„Degustace vína jsem se nikdy neúčastnil. Jak se to dělá?“

Zírala jsem na nezřetelný obrys jeho hlavy. „Uchopíte číši za stopku, strčíte nos do sklenice a zhluboka se nadechnete.“

„S mým frňákem by to asi nešlo.“

Nedokázala jsem odolat a dotkla se ho. Nahmatala jsem hrbolek po špatně srostlé kosti. „Jak jste si ho zlomil?“ zeptala jsem se šeptem.

Hřejivými rty mě políbil do dlaně. „Tuhle historku vyprávím jenom tehdy, když popíjím něco silnějšího než víno.“

„Aha.“ Svěsila jsem ruku. „Promiňte.“

„Neomlouvejte se. Třeba vám ji jednou povím.“

Raději jsem se vrátila k předchozímu tématu. „Potom se napijete a doušek podržíte v ústech. Vzadu v puse je místo propojené s nosní dutinou, kde jsou uloženy čichové receptory.“

„Zajímavé.“ Odmlčel se. „Takže jakmile k vínu přičichnete a ochutnáte je, vyplivnete obsah ústní dutiny do kbelíku.“

„Já jej raději polykám než plivu.“

Vzápětí mi došla dvojsmyslnost právě pronesených slov a přišerně jsem zrudla. Určitě to bylo vidět i potmě. Naštěstí moji poznamku nekomentoval, byť mu v hlase zazníval smích. „Díky za tip.“

„Není zač. Už bychom měli jít. Vy první.“

„Fajn.“

Avšak žádný z nás se nepohnul.

A pak mi položil ruce na boky a klouzal jimi stále výš. Ostře jsem vnímala každý jeho pohyb. Rytmus jeho zrychleného dechu mě nesmírně vzrušoval.

Ruce se nezastavily, dokud s obdivuhodnou něhou nesevěřely můj obličej. Hrdlo se mi stáhlo. Na mých rtech přistála horká ústa. Navzdory něze bylo v našem polibku tolik živočišnosti, že opojný pocit přetrvával i dlouho poté, co se naše rty rozdělily. Mimoděk jsem nesouhlasně zasténala a vzápětí se zastyděla. Jenomže jsem si nemohla pomoci. Dočista jsem nad sebou ztrácela kontrolu.

Přidržela jsem se jeho kostnatých zápěstí, abych neupadla. Podlamovala se pode mnou kolena. Nic tak silného jsem dosud nezažila. Svět se scvrkl do téhle mrňavé místnosti provoněné vínem, do dvou těl utopených v temnotě, do nesnesitelné touhy. Přesunul ústa k mému uchu a já ucítila jeho horký dech. Omámeně jsem se o muže opřela.

„Poslouchejte, zlato,“ zašeptal. „Málokdy se cítím tak božsky, že nedbám na následky.“ Rty sklouzl přes moje čelo na nos a potom na rozechvělá víčka. „Běžte za Nickem a řekněte mu, že vám není dobře. Někam spolu odjedeme. Hned teď. Venku je úplněk. Mohli bychom se uvelebit někde na trávníku a dát si lahvinku šampaňa. Potom vás odvezu do Galvestonu a společně si vychutnáme, jak nad zálivem vychází slunce.“

Dočista mě tím ohromil. Na podobné návrhy jsem nebyla zvyklá. A nikdy bych si nepomyslela, že jsem schopna propadnout takovému pokušení. „Nemůžu. Taková hloupost.“

Škádlivě zachytil moje rty svými. „Možná je hloupost tady zůstat.“

Zavrtěla jsem se a odstrčila ho od sebe. „Mám přítele,“ pronesla jsem rozechvěle. „Vážně nevím, proč jsem něco takového dopustila. Moc mě to mrzí.“

„Nemáte se zač omlouvat. Přinejmenším ne za tohle.“ Přistoupil ke mně blíž a mě se zmocnilo napětí. „Litovat byste měla toho, že se kvůli vám budu muset po zbytek života vyhýbat vinným sklípkům, abych na vás nemyslel.“

„Proč?“ Propadala jsem se studem. „To bylo líbání se mnou tak špatné?“

Nato se ozval ďábelský šepot: „Kdepak, má milá. Právě naopak.“

Odešel jako první. Já se opírala o degustační stůl a sotva se držela na nohou.

Všudypřítomná vřava mi lezla na nervy, a tak jsem se nenápadně odplížila ke schodišti vedoucímu do patra. Liberty na mě čekala v pokoji, který kdysi patřil Gageovi. Tisíckrát jsem do něj vtrhla a dožadovala se pozornosti jediného člověka, který na mě vždycky měl čas. Musel ukrutně trpět, když jsem na něho švitořila, zatímco pracoval na domácích úkolech, anebo ho otravovala, aby mi spravil rozbité hračky. Avšak Gage ke mně přistupoval s neobyčejnou trpělivostí, již dokážu ocenit až nyní.

Vzpomínám si, že když jsem byla zhruba v Carringtonině věku, možná o něco mladší, Jack a Joe vyhodili z okna moji oblíbenou panenku a Gage ji zachránil. Tehdy jsem vběhla do Jackova pokoje, kde vládl obvyklý nepořádek. Všude se válely rozházené hračky a knížky spolu se zmuchlaným oblečením. Kluci klečeli u otevřeného okna.

„Co to provádíte?“ vyzvídala jsem a šla blíž. Dvě tmavé hlavy se ke mně otočily ve stejném okamžiku.

„Vypadni odtud, Haven,“ nařídil mi Jack.

„Táta povídal, že si máte se mnou hrát.“

„Později. Teď se ztrať.“

„Co to máte?“ Přistoupila jsem blíž a vzápětí se mi sevřelo srdce. „Není to *Bootsie*?“

„Jenom jsme si ji půjčili,“ broukl Joe. Zabýval se nějakými šňůrami a kusem látky.

„Je moje!“ Zachvátila mě panika. Hněv se mísil s bezmocí. „Nezeptali jste se! Vraťte mi ji! Vraťte mi...“ Vyděšeně jsem zaječela, neboť bratři vystrčili panenku z okna. Spatřila jsem její vysvlečené růžové tělo omotané provázky, lepicí páskou a vyšperkované svor-